

Kendskab til Jagtloven, men dog har større Kendskab til dens Paragraffer om Jagtens Udøvelse end til de Paragraffer om det samme Emne, som er spredte rundt omkring i andre Love. I Jagtloven hører de hjemme, og der burde de sættes ind. Paragraf 14's Slutningsbestemmelse, hvor det hedder, at den, der har saaret et Dyr, som falder paa anden Mands Jagtgrund, er forpligtet til hurtigst muligt at dræbe det, er ogsaa en Bestemmelse, hvis smukke Hensigt man ikke bør underkende, men som det vil være overordentlig vanskeligt at gennemføre i Praksis. For det første siger en Bestemmelse i Jagtloven, at hvis man dræber Dyr paa anden Mands Grund, eller naar de dør paa andens Mands Grund, har man ikke selv Ejendomsret over dem; men den Mand, paa hvis Grund de falder, har Retten til dem. Derved kan der meget let opstaa Vanskeligheder. Man kan dernæst komme i det Tilfælde, at man saarer et Dyr — det kan jo ske paa Jagten —, og at det løber ind paa anden Mands Grund; hvor længe skal man saa jage det? Der kunde jo gaa baade Dage og Uger, inden man fandt det. Og nu er det jo saa heldigt indrettet i Naturen, at jeg ikke tror, man paa denne Maade behøver at lovgive for de saarede Dyr. Hvis man paa en mere fornuftig Maade vilde lovgive paa et andet Omraade og overlod til det naturlige Politi at sørge for de saarede Dyr, hvis man gav Ræve og Rovfugle saa stort et Raaderum, at de kunde opfylde denne deres naturlige Bestemmelse, og afholdt sig fra dette meningsløse Myrderi af Ræve og Rovfugle, som nu finder Sted her i Landet af misforstaaet Jagtinteresse og af Hensyn til nogle tamme, delvis opklækkede Fasaner hist og her, behøvede man ikke disse Bestemmelser om de saarede Dyr. Selvfølgelig skal Jagtloven gøre det muligt, at man kan holde Ræve og Rovfugle nede paa et saadant Antal, at de ikke i nogen generende Grad kommer til at foretage Ødelæggelser, som økonomisk betyder noget. Men det er en Misforstaaelse — hvis man da overhovedet vil sørge for at holde Balance i Dyreverdenen her i Landet —, om man tror at kunne gøre dette ved at udrydde Rovdyrene og sætte beskyttende Lovparagraffer i Stedet. Rovdyrene har deres naturlige Opgave. Jeg ser i denne Forbindelse helt bort fra, at vi alle mere eller mindre glæder os over at se Rovdyr; vi iagttager med Glæde Ørne og Høge; og der gaar ikke en Dag — i hvert Fald ikkeovre i Jylland —, hvor Aviserne ikke har en lille Historie om Ræve, som morer Avislæsere paa alle Kanter, og som det vilde

være et Savn at undvære. Man vilde kunne løse Spørgsmaalet ved en fornuftig Bestemmelse i Jagtloven, hvorved det kunde tillades, at der blev sat Gift for Ræve og Rovfugle, men hvorefter en saadan Tilladelse ikke som nu blev givet alt for hyppigt og i mange Tilfælde, hvor der slet ikke er tvungende Grund dertil.

I § 15 forbydes det at sætte Sakse for Ræve, Maar og Ilder. Men den Bestemmelse, jeg berørte, at Landbrugsministeriet kan give Tilladelse til at sætte Gift, omtales ikke. Jeg vil gøre den Bemærkning nærmest som en redaktionel Kritik af Lovforslaget, at en lignende Bestemmelse som den, der staar i Jagtloven, efter min Mening burde sættes ind her, nemlig at man saa vidt muligt skalsøge at faa dræbt Yngelen, hvis man affiver Moderdyret. Hvis dette bliver dræbt ved Saks, skal man nu saa vidt muligt sørge for at faa Yngelen dræbt; men det gælder ikke, naar Dyret dræbes ved Gift; og det er en Inkonsekvens.

Efter § 16 er det forbudt her i Landet at indføre Fuglehamme, Fjer eller selve de døde Kroppé eller nogen Del af de nævnte Genstande. Der kan ved denne Paragraf muligvis gøres noget i Retning af at hindre det meningsløse Myrderi af Smaafugle, som finder Sted hist og her; men Bestemmelsen i m, at man ikke maa indføre Fjer af andre Fugle end Strudse, Ederfugle og madnyttige Fugle, er jeg tilbøjelig til at tro er for snæver. Der indføres vistnok Fjer af andre Fugle til praktisk Brug. Landbrugsministeren skal ganske vist kunne bestemme, hvilke Fugle der skal undtages paa den Loven vedføjede Liste, men naar man gør denne Tilføjelse, mister den oprindelige Bestemmelse sin Kraft, thi saa kan Landbrugsministeren tillade hvad som helst og vil selvfølgelig tillade alt, hvad der er nødvendigt i industriel Henseende. Det er jo ret betydelige Masser af Fjer, der indføres her til Landet; jeg tror, her indføres Fjer og Dun for henimod 700,000 Kr. om Aaret. Toldindtægten deraf er heller ikke saa helt ringe.

Om Lovforslaget i Almindelighed vil jeg gerne udtale, at jeg tror, det vilde være meget uheldigt, om det blev vedtaget i dets nuværende Skikkelse. Løven vil ikke kunne gennemføres i Praksis og vilde vække stor Misfornøjelse i vide Kredse, ikke mindst hos de Mennesker, som er mest nansomme overfor Dyrene. Jeg ser her bort fra de Paragraffer, der, som de første i Lovforslaget, intet konkret Indhold har, men nærmest maa opfattes som en lille Moralpræken. Hvad angaar de